

1. Пробуди се, нешто се дешава... (перфекат/презент/футур/императив)

Живиш у сновима. Можда су они лепо и занимљиви, али нису стварни јер у њима ти никада ниси ти, далеко си од истине, далеко од себе самог. Зато, пробуди се! Осврни се око себе и погледај све те људе! Схвати да се нешто дешава и да можда неко други твоју судбину решава. Немој то допустити! Буди ти сам кројач своје судбине!

Да ли си свестан тога да живот брзо пролази и да се у њему дешавају разне ствари, велике и мале, важне и мање важне? Свако може побећи у снове и маштајући очекивати да неко други промени свет око њега. Ти немој да будеш такав! Немој трошити своје време спавајући јер ако тако наставиш преспаваћеш младост, преспаваћеш живот. Волиш ли живот? Ако га волиш, учини нешто! Не дозволи да ти сваки дан буде исти. Ако загребеш само мало дубље испод површине, мало ближе суштини живљења, схватићеш да су дани различити, ни слични један другом. Некада су сунчани и пуни светлости, а некада сиви и мрачни. Такав је и живот људи. У њему се преплићу срећни и тужни тренуци. Зато немој да спаваш! Отвори своје очи, закорачи храбро у стварност и проживи свој живот најбоље што можеш. Промени ствари око себе, промени себе самог јер нико друго то не може учинити. Преузми одговорност за властиту будућност и своју судбину. Живот иде даље, дани пролазе брзо и на тебе нико неће чекати. Коса ће ти оседети, остарићеш и питаћеш се шта си у међувремену радио. Спавао, сањао, седео на клупи прекрштених руку и чекао да нешто дође само од себе или си узео ствари у своје руке и зграбио све што ти је живот пружио? Знај, да сваки твој поступак, био добар или лош има неку последицу. Не можеш очекивати нешто од свог живота, ако у њега претходно нешто не уложиш. Зато се мораш пробудити на време и борити се за себе. Хајде, тргни се, отвори очи! Види, нешто се дешава! Природа се буди, пробуди се и ти. Узми ствари у своје руке, јер ти то можеш. Промени нешто!

Старији, мудри људи често кажу да није добро заносити се сновима и заборавити живети истинским животом. Само незрела деца могу веровати у то да ће се ствари променити саме од себе и исувише је детињасто очекивати од неког другог да реши твоје проблеме и твоју судбину. Зато, буди паметан и пробуди се док још има времена и наде. Немој после да ти буде жао. Немој да кажеш да ниси знао да се нешто дешавало и да се твоја судбина решавала док си ти чврсто спавао.

2. Сећам се свог детињства (падежи)

Будућност припада онима који се најдуже и најдаље сећају своје прошлости, а моје детињство је тренутно моја једина прошлост и сећам га се са осмехом на лицу.

Био сам срећно и безбрижно дете окружено љубављу маме и тате, баке и деке. На сунчаним обалама детињства миловала су ме врела лета и јесени позне, пролећа цветна и хладне снежне зиме. Годишња доба су се смењивала ношена брзином ветра, а ја сам полако растао и из године у годину куповао ципеле за број веће. Када затворим очи испред себе видим ситног црнокосог дечака како се игра кликерима, вози црвени бицикл или трчкара испред зграде замишљајући да је у друштву нинџа корњача све док га другови не позову да буде голман у одлучујућој утакмици против дечака из суседног насеља. Са сетом се сећам исцепаних патика, колена зелених од траве и првог примљеног гола. Чини ми се као да још увек некуд из позадине до мене допире Машин глас и њено гласно навијање. Била је моја комшиница и моја најбоља другарица, мој сапутник кроз прошло време и неко ко ми је радошћу испуњавао досадне, кишне и хладне дане. Сећам се њених мршавих руку, дугачке плаве косе исплетене у плетеницу и крпене лутке коју је често заборављала испод старог храста. Маша је још увек ту поред мене, не тако мршава и не тако плава, али са истим плавим очима и враголастим осмехом на лицу којим ме често враћа у доба детињства у коме су владали смех и неизмерна срећа.

Моје детињство је остало сакривено у осмеху лета, у гласу пролећа и јесени и хуку хладне зиме. Остало је у кеси пуној кликера забаченој у неком углу моје собе, огребаном бициклу у подруму и пискавом Машином гласу. Иако сам одрастао и корачам путем који сам сам одабрао, у души сам остао дете које се радо сећа свог детињства, тог слатког доба зашећереног млека, пуног среће и љубави.

3. Јован Стерија Поповић

Рођен је 13. јануара 1806. у Вршцу. Био је комедиограф и песник, један од првих великих песника новије српске књижевности. Школовао се у Сремским Карловцима, Темишвару, Пешти, а студије права завршио је у Кежмарку, Словачка. Радио је као адвокат и професор Лицеја у Београду, а потом био и начелник Министарства просвете (од 1842. до 1848). Године 1848. вратио се у Вршац и повукао се из јавног живота. Иако је књижевни рад започео у духу класицистичке поезије Лукијана Мушицког и романа Милана Видаковића, убрзо се окренуо темама из савремене стварности. Свој обрачун са сентиментализмом и раним романтизмом преточио је у књигу *Роман без романа*, али је у време објављивања те књиге, 1838. године, већ увећико писао комедије и био веома популаран и признат комедиограф. У својим комедијама исмевао је и критиковао малограђанске тежње, нарави и аномалије српског грађанства у Аустроугарској.

Већину комедија написао је до доласка у Београд, а након тога објавио је трагедију *Смрт Стефана Дечанског*, којом је 1841. отворио београдско позориште „Театар на ђумруку”, и комедију *Родољупци*. Збирка песама *Даворје*, књига објективне лирике продубљена филозофским посматрањем живота и положаја људског бића у сплету општељудских односа, као и горким искуством самог аутора, објављена 1854, сврстала је Стерију међу највеће песнике новије српске поезије.

Његове комедије *Лажа и паралажа*, *Покондирена тиква*, *Кир Јања (Тврдица)* и *Зла жена* спадају у највећа достигнућа српске комедиографије и привлаче подједнаку пажњу позоришне публике као и у време када су први пут игране у српским позориштима. Стерија је умро 10. марта 1856. у Вршцу.